

Szabó J. Róbert lelkipásztor | 2020.12.24. Szenteste

MEGHÍVÓ KÓRUSTAGSÁGRA

Lukács 2,1-14. (8-20.)

Kedves Testvérek!

1.

KARÁCSONY nagy örömhírét legtömörebben Pál Tituszhoz írott levelében fogalmazta meg: »**Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek**«^{Tit. 2,11.} S amit itt és most ki emelek ebből az igéből az ez: »*minden embernek*«. Attól az első karácsonytól kezdve Isten szabadító kegyelme nem egy szűk, kiváltságos csoport számára vált elérhetővé. Nem azoké ez a szabadítás, akik méltóvá lettek rá, vagy kiérdemelték ezt a kegyelmet. Ez a kegyelem »*minden emberé*«. A tiéd, az enyém, a miénk. A méltatlanoké ez a kegyelem, és ez benne a legmegbotránkoztatóbb, a legelfogadhatatlanabb, hogy azoké ez a kegyelem, akik senkinek sem kellene.

S hogy mennyire így igaz ez, mi sem példázza ezt jobban, mint maga a karácsonyi történet, amit az imént hallottunk! Ahol koruk leglenézettebb és leginkább semmirevaló embereinek jelennek meg a menny hírnökei: az angyalok, hogy velük tudassák legelőször a világ legcsodálatosabb és legjobban várt örömhírét: »**üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában**«

Nézzük meg röviden azt, hogy **MIT KEZDTEK** ezzel az örömhírral a betlehemi pásztorok!

2.

A pásztorokra – mondhatni – a semmiből egyszerre **RÁZUHAN** ez a hihetetlen üzenet: »*megszületett az Üdvözítő*«. Ennek a hírnek nekünk talán már nem sok súlya van, de ott és akkor olyan volt, mintha bombát robbantottak volna! A pásztorok tudták, hogy Malakiás próféta volt Izrael utolsó prófétája, akin keresztül Isten szólt népéhez. Azután némacsend következett: Isten 400 éven át nem szólt, nem üzent, hallgatott. És most, amikor újra megszólal, valami hihetetlen hírt mond el, nekik a semmirevaló pásztoroknak, a lenézetteknek: megszületett a régen, a nagy várt Szabadító!

A pásztorok pedig **DÖNTÉS ELÉ** kerülnek: *Mit kezdjenek mindazzal, amit hallottak? Igaz ez a hír? Vagy talán érzéki csalódás áldozatai lettek? Káprázat volt ez az egész, amit láttak? Hihetnek mindannak, amit hallottak, vagy maradjanak veszteg az éjszakában a nyájaik mellett?*

»**Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek**«^{Tit. 2,11.} – olvassuk Titusz levelében, és ez azt is jelenti, hogy akárcsak a pásztorok, minden embert döntés elé állít karácsony örömhíre: megszületett a Szabadító! Mit kezdesz ezzel a hírral?

3.

A pásztorok végül döntésre jutottak: **»Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudtunkra adott.«** ^{Lk. 2,15.}

A pásztorok azon az éjszakán elhitték azt, amit Isten üzent nekik. De a hitüknek szüksége volt arra bizonyosságra, hogy **NE CSAK HALLJÁK**, hanem személyesen **ÁT IS ÉLJÉK**, meg is tapasztalják azt, amit Isten kijelentett nekik. Ez az a vágy, amelyre Isten sohasem fog nemet mondani! Sőt, örül annak, ha magunk is utána járunk, átgondoljuk, feldolgozzuk kijelentett igazságait. Mert az Úr gondolkodni képes és gondolkodni akaró lényévé teremtett bennünket, akik úgy tehetik magukévá igazságait, hogy értelmükkel önként döntenek azok mellett, akárcsak a pásztorok.

4.

»Elmenetek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet, és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik.« ^{Lk. 2,16-18.} A karácsonyi történetben nagy jelentősége van a cselekvés igéinek: *»elmentek«*, *»megtalálták«*, *»meglátták«*, *»elmondták«*. Nem véletlenül! Mert Isten szava, ki akar mozdítani, el akar indítani bennünket, ahogy a pásztorokkal is tette. Hiszen a pásztorok nem csupán egy **ELMÉLETI DÖNTÉST** hoztak: igaz az, amit Isten mondott, majd maradtak volna nyájaik mellett. Elméleti döntésüket követték a **TETTEIK**: *»elmentek«*, *»megtalálták«*, *»meglátták«*, *»elmondták«*. Legyen bármilyen szép is az elmélet, tettek nélkül semmit sem ér! Ha pásztorok csak igaznak fogadták volna el a karácsonyi csodát, és nyájaik mellett maradnak, kimaradtak volna a Csodából! De ők: *»elmentek«*, *»megtalálták«*, *»meglátták«*, *»elmondták«*, és saját szemükkel **MEGLÁTTÁK** az Üdvözítőt.

Jézus születése, Isten emberré létele bennünket is meg akar mozdítani, el akar indítani, hogy ne csak halljuk az örömhírt, hanem **RÉSZESEI IS LEGYÜNK** a Csodának! Hogyan? Egyszerűen úgy, engedjük a Szabadító tegye amiért eljött, hogy **MEGVÁLTSON** és megmentesen bennünket hitetlenségünkől.

5.

És végül ezt hallottuk: **»A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva Istent mindazért, amit hallottak és láttak, úgy, ahogyan ő megüzente nekik.«** ^{Lk. 2,20.}

TÖBBRŐL van itt szó, minthogy a pásztorok visszatértek nyájaik mellé! Külsőleg valóban nem változott semmi. Holnaptól nem fognak másként nézni rájuk az emberek, és a problémáik sem tűntek el varázsütésre. De ők lettek mások, bennünk változott meg valami! Ők már *»dicsőítették«* és *»magasztalták«* Istent, és a két szó Isten tiszteletének nagyon mély kifejezése.

Isten dicsőíteni és magasztalni az az ember tudja, akinek túlcsondul a szíve az örömtől! A karácsonyi története tele van ilyen emberekkel! Dicséri és magasztalja Istent **MÁRIA**, Jézus

anyja: »Magasztalja lelkem az Urat, és ujjong az én lelkem megtartó Istenemben ... mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas«^{Lk. 1,46.49.} Majd Zakariás, Keresztelő János édesapja kezdi énekelni: »Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét.«^{Lk. 1,68.} És beáll az Istent dicsérő kórusba az öreg SIMEON is: »Most bocsátod el, Uram, szolgálodat beszéded szerint békességgel, mert meglátta szemem üdvösségedet«, és az idős ANNA is: »hálát adott Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását«^{Lk. 2,29.37.}

Ezek az emberek, a pásztorokkal együtt, mind átéltek valamit, megtapasztalták azt, hogy Isten valami kibeszélhetetlenül hatalmasat cselekedett az életükben. Megtelt a szívük örömmel, túlcordult és dicsőíteni és magasztalni kezdték Istent! Vajon mi beálltunk-e már, beállhatunk-e már az Isten dicsőítő és magasztaló emberek kórusába? És ha nem, akkor mi tart vissza attól, hogy ezt megtegyük?

6.

Isten azért lett emberré, hogy Szabadítónkká legyen. Azért lett emberré, hogy reménytelen és boldogtalan emberből, ahogy egyik énekünk mondja: *örömondóvá és békekövetté tegyen, hogy hirdessük a Szabadító elközelgetett. SZERETNÉL-E AZZÁ LENNI?* Lehetsz-e azzá? Semmi mást nem kell tenned, mint mond utánam ezt az imádságot:

Uram Jézus, szükségem van rád. Köszönöm, hogy értem is megszületté, és értem is meghaltál a kereszten. Kinyitom előtted életem kapuját, és elfogadlak téged, mint Uramat, mint Megváltómat! Te irányítsd mostantól az életemet, és tégy engem olyanná, mint amilyenné te akarod, hogy legyek. Ámen